

Document de Treball N° 861

Diner, Poder, i Regims Monetaris

Pavlina R. Tcherneva

Levy Economics Institute de Bard College

de març de 2016

La sèrie "Documents de treball" del Levy Economics Institute presenta la investigació en curs que els acadèmics i ponents de conferències de l'Levy Institute estan duent a terme. El propòsit de la sèrie és difondre idees i suscitar comentaris d'acadèmics i professionals.

Levy Economics Institute de l'Bard College, fundat el 1986, és una organització de investigació sense ànim de lucre, apartidista i amb finançament independent dedicada a l'servei públic. Mitjançant l'anàlisi i la investigació econòmica genera propostes de polítiques públiques viables i efectives a importants problemes econòmics que afecten la qualitat de vida als Estats Units i a l'estranger.

Levy Economics Institute

PO Box 5000
Annandale-on-Hudson, New York 12504-5000

<http://www.levyinstitute.org>

Copyright © Levy Economics Institute 2018 all rights reserved

ISSN 1547-366X

RESUM DEL DOCUMENT

En aquest document, el diner es defineix com una relació específica de poder: una relació de deute social estratificada, mesurada en una unitat de compte determinat per alguna autoritat. Un breu examen històric revela la seva canviant naturalesa en el procés de provisió social, ja que el diner no només és anterior als mercats i l'intercanvi real, tal com s'entén en l'economia convencional, sinó que també emergeix com un mecanisme social de distribució, generalment a càrrec d'alguna autoritat (ja sigui una antiga autoritat religiosa, un rei, una potència colonial, un Estat-nació modern, o una unió monetària). Es pot dir que el diner és una "creació de l'Estat" que ha jugat un paper clau en la transferència de recursos reals entre les parts i en la distribució de l'excedent econòmic.

En les economies capitalistes modernes, la moneda és també un monopoli públic simple, i des dels seus orígens, algú sempre ha intentat manipular el seu valor. Explicar la història de la producció i distribució de bitllets falsificats, així com la de la independència del domini colonial i econòmic, és una altra forma d'explicar la història del "diner com una creació de l'Estat." Aquesta comprensió històrica dels orígens i la naturalesa del diner il·lustra les perspectives econòmiques en els diferents règims monetaris institucionals de el món modern. Es considera que els anomenats règims monetaris moderns "sobirans" i "no sobirans" (que inclouen monedes de lliure flotació, tipus de canvi fix, juntes monetàries, nacions dolaritzades, i unions monetàries) examinen l'espai polític disponible en cada cas per a la consecució d'objectius en política nacional.

PARAULES CLAU: Història del diner; Sobirania Monetària; Chartalisme; Falsificació; Monopolis Públics; Emissors de Divises Front a Usuaris de Divises; Sistemes de Tipus de Canvi.

JEL CLASSIFICATIONS: B5; E6; E42; E63; F45; N1; Z1

INTRODUCCIÓ

Poques institucions són tan importants per al benestar humà com la institució del diner. No obstant això, cap és tan terriblement incompresa com el diner. El nostre coneixement i comprensió de què és el diner, d'on prové i quina és la seva funció està ple de **mites dominants**¹. Entre aquests mites es troben: 1) que la moneda és una creació del mercat nascuda de la necessitat de facilitar el bescanvi; 2) que els diners són un objecte, generalment alguna cosa amb valor intrínsec (derivat de metalls preciosos) que és fàcilment transportable i divisible; i 3) que, en si mateix, el diner té poca importància econòmica (és "neutral"), simplifica les transaccions, però no afecta les decisions d'ocupació, consum i inversió.

Aquests mites impregnen la teoria econòmica dominant i es coneixen com la "visió metal·lista" de diners (Goodhart 1998), generant diverses suposicions i pràctiques metodològiques problemàtiques dins de l'economia. En primer lloc, atès que el diner es considera un fenomen del mercat, el control de l'Estat sobre el sistema monetari es presenta com una intervenció significativa que redueix l'eficiència del mercat². Segon, si els diners és un objecte de valor metàl·lic intrínsec, se suposa que és inherentment escàs. A causa d'aquesta escassetat, es defensa la idea que la despesa governamental desplaça a el consum privat i la inversió. A més, el poder monopolista que se li atorga a l'Estat per a l'emissió de moneda, es presenta com l'apropiació estatal de els diners privat que s'ha de limitar a qualsevol preu, ja que l'Estat (es diu) té el pervers incentiu de gastar en excés i depreciar la moneda. Finalment, com els diners és "neutral," els models econòmics convencionals estan completament desproveïts de diner, finances, deute o insolvències.

Tot i que la visió metal·lista dels orígens de diners és fonamental per a la teoria econòmica dominant, no troba suport en la literatura acadèmica d'altres disciplines, com la història, l'antropologia, la numismàtica, la sociologia, la asiriologia o la religió, entre d'altres. Confrontar la història convencional és crucial, ja que es posaria fi a totes les proposicions anteriors i il·lustraria el sistema monetari modern d'una altra manera.

¹ L'ús de el terme "diner" en si mateix ha estat problemàtic, ja que significa diferents coses per a diverses persones. Alguns economistes el fan servir per referir-se a la liquiditat, altres el tracten estrictament com un objecte, mentre que altres emfatitzen la seva naturalesa abstracta com una unitat de mesura. Aquest document té com a objectiu aclarir aquesta confusió.

² Veure treball sobre la ineficiència del senyoratge (Freeman 1993).

Aquest document presenta una anàlisi històrica amb fonament en els orígens del diner, per tal d'il·lustrar que el diner és anterior als mercats. No només no és una "creació de mercat," sinó que es proposa que el diner és, en realitat, una "creació d'Estat," per molt àmplia que sigui la seva definició. Aquesta proposta està al cor de l'enfocament de diner cartalista (o Teoria Monetària Moderna). Aquest document amplia una anàlisi anterior del cartalisme (Tcherneva 2006) i defineix el diner com una relació específica de poder, és a dir, una relació social de crèdit-deute, codificada per alguna autoritat o institució de poder: una antiga autoritat religiosa, un cap tribal, un cos administratiu, com un palau de Mesopotàmia o una polis grega, i més tard una monarquia, un poder colonial, o un Estat-nació modern. Lluny de ser un simple mitjà d'intercanvi, la història del diner com a creació de l'Estat indica, en canvi, que és un mitjà de distribució, una eina per transferir recursos reals d'una part a una altra, subjecte a la relació específica de poder dins un context històric.

SOBRE EL DINER I EL PODER

Un viatge històric a través dels orígens del diner indica que el diner és sobretot una relació social. Concretament, es tracta d'una relació de poder crèdit-deute, en virtut de la qual la part endeutada emet un passiu que el creditor manté com a actiu. Darrera d'aquesta relació social es troben diverses relacions de poder social que codifiquen el comportament humà en el context històric específic i les normes culturals i religioses que regeixen el procés de provisió social.

Hi ha diversos relats dels orígens històrics del diner. Els economistes cometen un error bàsic quan combinen els orígens del diner amb els orígens de l'encunyació (Innes 1914, 394; Knapp 1924, 1). La història de l'aparició del diner a partir d'un intercanvi hipotètic de mercat basat en les relacions de bescanvi, no troba suport en cap altra disciplina fora de l'economia.

És ben sabut que els diners és anterior a l'encunyació per gairebé 3,000 anys. Les tauletes d'argila (les formes més antigues de diner descobertes) i diversos altres tipus d'instruments sense valor "intrínsec" haurien circulat durant milers d'anys abans de l'aparició de la encunyació o del comerç³ De fet, les tauletes d'argila són xecs o balanços antics, on les marques que contenen especifiquen com es pot saldar el deute (per exemple, un xec de Rei estaria inscrit "Digues als NN que lliuri X a l'portador "), la garantia del deute (el fill o la filla d'algú), els termes de l'esclavitud per deute i fallida.

Orígens mesopotàmics

Els asiriòlegs situen els orígens del diner en els temples i palaus de Mesopotàmia, que van desenvolupar un elaborat sistema de comptabilitat interna de crèdits i deutes (Hudson 2003). Aquestes grans institucions públiques van tenir un paper clau en l'establiment d'una unitat general de compte i dipòsit de valor (inicialment per al manteniment intern de registres, però també per a l'administració de preus). El diner, en cert sentit, va evolucionar com un bé públic introduït per les institucions públiques en el procés d'estandarditzar preus i pesos.

Wergild o Wergeld

Està comprovat que el diner també es va originar en els antics sistemes penals, que van instituir programes de compensació de multes, similars a *wergild*, com un mitjà de saldar el deute d'algú per actes il·lícits infligits a una part perjudicada (Grierson 1997; Goodhart 1998; Wray 1998). Aquests deutes es van liquidar segons un complex sistema de desemborsaments, que amb el temps es van centralitzar en pagaments a l'Estat per delictes. Posteriorment, l'autoritat central (ja sigui un cos religiós, un cap tribal o una organització política) va afegir diverses multes, quotes, aranzels i impostos a la llista d'obligacions ineludibles de la població.

Aquestes dues històries no són mútuament excloents. Atès que en les societats pre mesopotàmiques existia un sistema de deutes per a les transgressions socials, és molt probable que els mesuraments de les obligacions socials (deutes) també es fessin servir per mesurar les equivalències entre les mercaderies (Ingham 2004: 91). L'anàlisi de l'antic Egipte d'Henry (2004) també vincula els dos relats.

³ Per "comerç" ens referim a l' "intercanvi" en sentit convencional, un mecanisme de mercat en què els preus compleixen una funció distributiva. El comerç, d'una manera o altra, ha existit des de temps molt primerencs, sent anterior a l'propis diners. L'important sobre el comerç antic és que, donada la informació disponible, no hi va haver cap intent d'establir relacions comercials "iguals" (Henry 2004; Graeber 2011).

Antic Egipte

A Egipte, com a Mesopotàmia, el diner va sorgir de la necessitat de la classe dominant de mantenir els comptes dels cultius agrícoles i els excedents acumulats, i també va servir com un mitjà per comptabilitzar el pagament de tributs, tributs estrangers i obligacions tribals als reis i sacerdots⁴. Henry (2004) argumenta que abans que les societats puguin produir excedents, no usaven el diner. De fet, abans que sorgís el diner, va ser necessària una transformació substancial de les relacions socials: d'una societat tribal i igualitària, a una estratificada i jeràrquica. Una vegada que els desenvolupaments agrícoles van generar un superàvit econòmic, les autoritats van utilitzar els impostos com un mètode per transferir part d'aquest excedent (els recursos reals) de la població als palaus. L'autoritat central (el rei) gravava amb impostos a la població i determinava com es podien pagar, establint així la unitat de compte per denominar tots els deutes amb l'Estat (Henry 2004).

Una d'aquestes unitats de compte en l'Imperi Antic era el *deben*, però els *debens* mai canviaven de mans. Va ser una mesura virtual i abstracta per estandarditzar pesos i preus, a l'igual que en els palaus mesopotàmics. Diferents objectes podien representar un *Deben* - blat, coure, mà d'obra, etc. És a dir, una vegada que es va establir la unitat de compte, moltes "coses" mesurades en *debens* van començar a circular com a mitjà de pagament.

Graeber (2011) argumenta de manera convincent que durant la major part de la història de la humanitat, el diner ha estat "virtual." Avui en dia, el "dòlar" també és una unitat de mesura abstracta i hi ha moltes coses que responen al nom de "dòlar": bitllets, monedes i (principalment) dígitos electrònics. Keynes també va reconèixer que el diner és sobretot una unitat de compte virtual administrada per l'Estat, i aquest també ha determinat la seva forma física durant almenys 4.000 anys.

⁴ Henry (2004: 90) afegeix a més, que els diners no pot existir sense poder i autoritat. Les societats basades en l'hospitalitat i l'intercanvi no li van donar cap ús; en una societat estratificada, la classe dominant es va veure obligada a dissenyar unitats de compte estàndard, que mesuressin no només l'excedent econòmic recaptat en forma d'impostos, sinó també els regals reals i les quotes religioses que es van imposar a la població dominada.

Pràctiques Religioses i Justícia Redistributiva

A l'antiga Grècia, com a l'antic Egipte, l'aparició de els diners va estar estretament lligada a la necessitat de les autoritats religioses de controlar el flux d'excedents. En altres paraules, els diners es va convertir en un mecanisme públic de distribució de l'excedent econòmic i de justícia. Semenova (2011: ii) explica:

[A l'Antiga Grècia] els diners va sorgir en el context de [...] jerarquies i desigualtats socioeconòmiques. Els diners es va encarnar primer en les porcions de carn de bou sacrificat distribuïdes per les autoritats religioses durant els rituals dels menjars de sacrifici comunals. Pretenent assignar a cadascun la seva part "justa" i "igual," els rituals redistributius van crear una façana de justícia social i igualtat mitjançant l'ús del diner

En resum, el poder, els impostos i els tributs religiosos juguen un paper crucial en tots els relats sobre els orígens del diner. Els impostos són el motor de la transferència de recursos reals dels subjectes a l'autoritat. Els diners són el vehicle. La transferència de recursos va ser en part per proveir a la pròpia autoritat, i en part per permetre a l'autoritat redistribuir l'excedent als seus súbdits de manera més "equitativa" dins de l'context dels costums socials culturals i religioses de l'època. D'alguna manera, el diner és una creació de l'Estat, un bé públic i un mecanisme redistributiu emprat per aquest Estat per bé o per mal.

SOBRE EL MITE DEL BSCANVI

En contrast amb el recompte històric anterior, els economistes adopten el mite generalitzat però històricament infundat del bescanvi⁵. El treball de l'antropòloga de Cambridge Caroline Humphrey (1985) és contundent doncs conclou: "No s'ha descrit cap exemple d'una economia de bescanvi, pura i simple, i molt menys que d'aquesta hagi sorgit el diner; tota evidència disponible suggereix que mai ha existit tal cosa. "

Per descomptat, existien acords de bescanvi, però mai van ser un mecanisme de coordinació per a la provisió social en cap societat. Graeber (2011) suggereix que el bescanvi és probablement un fenomen modern i temporal, observat entre persones familiaritzades amb l'ús de diners, però que (per una o altra raó) van enfrontar algun fracàs en aquests règims monetaris.

Confrontar el mite del bescanvi és fonamental, ja que desmenteix la idea que el diner emergeix de transaccions voluntàries en el mercat, en què els agents participen en intercanvis mútuament benèfics, on cap té poder sobre l'altre, i on l'Estat introdueix imperfeccions i ineficiències. A causa de que el diner és una relació de poder social, la història arrelada del diner suggereix que aquest emergeix com un bé públic, dins de les complexes obligacions que sorgeixen d'un deute social específic, on una autoritat serveix d'àrbitre dels deutes públics i privats, determina la unitat de compte (dirà com es mesuraran els deutes) i executa les liquidacions de deute. Aquesta autoritat és la institució que imposa obligacions no recíproques a la població i assumeix un paper redistributiu, en alguns en nom de la "equitat" i la "justícia," mentre que en altres casos amb interessos de colonització i esclavitud (es detalla més endavant). Ressaltar en la història del diner el paper del poder, de l'autoritat, i de les agències socials que administren i fan complir els acords de deute monetari també ens ajudarà a comprendre els sistemes monetaris moderns i els poders i les responsabilitats dels Estats Nació per complir les seves funcions redistributives.

⁵ Per a l'economia convencional, el diner emergeix del bescanvi com un mitjà per a resoldre la doble coincidència de desitjos. Els economistes presenten aquests orígens, en un sistema de bescanvi, com un exemple purament hipotètic, fins i tot fictici. Menger (1892) va reconèixer la manca d'evidència històrica que dóna suport al punt de vista metal·lista i per tant, va plantejar una pregunta diferent: "fins i tot si el diner no es va originar del bescanvi, podria haver-ho fet?" D'aquesta manera, pretenia "perfeccionar" la visió convencional del diner oferint una solució matemàtica a l'escenari hipotètic de bescanvi.

La importància del registre històric està en: 1) delinear la naturalesa del diner com una relació social de deute; 2) emfatitzar el paper de les institucions públiques en l'establiment d'una unitat de compte estàndard mitjançant la codificació dels esquemes comptables, les llistes de preus i deutes privats i públics; 3) demostrar que, en tots els casos, el diner era un fenomen previ al mercat, que al principi representava una unitat de compte abstracte i un mitjà de pagament durant un complex procés de provisió social, i més tard un mitjà d'intercanvi generalitzat; i 4) subratllar la seva qualitat inherent com a vehicle de redistribució. La propra tasca és utilitzar aquesta comprensió històrica per il·luminar règims monetaris moderns i l'espai disponible de polítiques per perseguir metes econòmiques.

DINER MODERN

Mai sabrem quin va ser l'origen exacte del diner, però sabem que no es pot entendre fora dels poders d'alguna autoritat o àrbitre. No obstant això, en el context modern, el diner no és només un bé públic, sinó que també és un simple monopoli públic. Els Estats-nació moderns, a l'igual que els seus equivalents més antics, també imposen deutes ineludibles a la població i determinen com seran saldades. També tenen el poder exclusiu d'emetre exactament el que liquiden aquestes obligacions fiscals (fins i tot si renunciessin a aquest poder, com és el cas actual d'alguns). Els intents de el sector privat per interferir en aquest poder (per exemple, mitjançant diners falsificats) són alguns dels delictes privats més perseguits (detallat a continuació).

Impostos

En el context actual, els impostos assumeixen un paper addicional. Encara serveixen com un instrument de transferència de recursos reals del sector privat al públic, però la forma en què es produeix aquesta transferència és mitjançant la recuperació de la demanda de moneda fiduciària emesa pel govern. Els governs moderns liquiden els seus deutes i paguen les seves despeses emetent els seus propis passius: obligacions, bitllets, monedes, xecs del govern. Per poder fer front als deutes contrets amb l'Estat, denominades en la unitat de compte administrat i emesa per aquest Estat, el sector privat, ha d'obtenir la moneda per saldar els seus deutes. Òbviament, l'emissor (el govern) no pot recaptar impostos en moneda que encara no ha emès. Així, la forma en què el sector privat obté monedes de l'emissor és venent a l'Estat mà d'obra, béns i serveis, que li seran pagats en moneda estatal.

En altres paraules, en el context modern, els impostos tenen dues funcions. En primer lloc, creen demanda de paper moneda que d'altra manera no tindria valor (Mosler 1997-1998;

Wray 1998). En segon lloc, serveixen com un mitjà d'aprovisionament del govern en termes reals, no financers. Un emissor de monedes en règim monopolista mai es veu limitat financerament per la recaptació d'impostos, ja que sempre pot pagar emetent més passius propis. Pot gastar la quantitat de diners / passiu que desitgi, sempre que hi hagi béns i serveis reals a la venda. I l'Estat no pot recaptar moneda a través d'impostos si no ho injecta abans a través de la despesa. L'Estat no necessita "diners d'impostos" per gastar; necessita recursos reals. L'Estat de Benestar en particular necessita un exèrcit, mestres d'escoles públiques, una força policial, inspectors d'aliments i qualsevol altre recurs necessari per complir amb el seu propòsit públic (l'interès general). En certa manera, l'Estat modern, com en la Grècia antiga, segueix complint una funció redistributiva en l'economia, on recol·lecta recursos reals (mà d'obra) del sector privat, i després els redistribueix de tornada al sector privat "més equitativament" en forma de dotacions d'infraestructures, educació pública, la investigació i el desenvolupament del govern, i qualsevol altra política de benestar social que els votants hagin sol·licitat. El paper dels impostos a les economies de mercat modernes segueix sent el mateix que en l'antiguitat: no és un "mecanisme de finançament," sinó un "mecanisme real de transferència de recursos."

Llançant noves monedes

A causa que els impostos creen la demanda de moneda, també s'han fet servir com a vehicle per llançar noves monedes. Això pot passar, fins i tot en casos en què un govern sobirà no ha estat capaç de complir els seus deures amb els ciutadans utilitzant la seva pròpia moneda nacional. Per exemple, al llarg de la dècada dels noranta Argentina operava sota un règim monetari denominat "junta monetària o caixa de conversió" (currency board), que requeria que la nació mantingués un tipus de canvi fix amb el dòlar, renunciant així a la seva sobirania monetària i sotmetent les decisions de despesa pública per mantenir la paritat.

Aquest règim restringeix severament la capacitat de govern per gastar moneda nacional (pesos, en aquest cas). Els nous pesos a Argentina podrien posar-se en circulació només després de l'adquisició de divises (dòlars nord-americans) que es mantienien en les arques del banc central. El govern d'Argentina havia de guanyar o demanar prestats dòlars per així augmentar les seves despeses en pesos. Com un importador net, Argentina va sagnar dòlars al llarg de la dècada de 1990, reduint així la quantitat de pesos en circulació, asfixiant l'economia i sumint-la en el que ara es coneix a Argentina com la "dècada perduda."

Per fer front a aquesta crisi econòmica, les províncies argentines van utilitzar el seu poder constitucional per emetre bons, eludint així el problema de l'escassetat de moneda nacional. Les nous bons (patacons o lecops, per exemple) van començar a circular de la nit al dia, tot i

que els argentins no confiaven en les monedes i no havien lleis de curs legal que obliguessin a la població a usar-les.

En canvi, les províncies van permetre al públic pagar els seus impostos estatals i factures de serveis públics amb els nous bons, i al seu torn van pagar als empleats estatals amb aquest nou format. Els impostos eren una condició suficient per crear la demanda d'una nova moneda fiduciària, i les províncies havien de gastar la moneda abans de poder recaptar en impostos. Els impostos no van finançar a aquestes províncies, sinó que les van donar més espai polític per a impartir i dur a terme polítiques internes mitjançant el llançament d'aquestes noves monedes. Els bons van circular ràpidament dins de l'economia privada i es van utilitzar fins que es va abandonar la junta monetària, es va restablir la sobirania monetària en pesos i el govern argentí va adoptar una política econòmica expansiva. Aquest episodi demostra que els impostos no financen la despesa de l'emissor de moneda; en el seu lloc, serveixen com un vehicle efectiu per llançar una nova moneda.

Els impostos també són un poderós mecanisme de coerció. Per exemple, a l'Àfrica, els impostos per càpita es van convertir en un altre mètode de colonització i extracció de recursos, doncs van obligar a les tribus i comunitats africanes colonitzades a utilitzar la moneda de les potències colonials (Rodney 1972; Ake 1981). Abans la població local no feia servir la moneda colonial, però amb la imposició d'impostos anomenada en lliures esterlines, francs francesos o altres monedes colonials, les comunitats van començar a vendre cultius i mà d'obra a canvi de la moneda colonial per saldar la nova obligació tributària. Per tant, no és sorprenent que el procés d'independència d'una nació vagi acompanyat de la implementació d'una nova moneda nacional independent, o sota el supòsit d'un control sobirà i total de la moneda nacional.

Sobirania Monetària com Requisit per a la Sobirania

Una manera d'explicar la història del "diner com a creació de l'Estat" és examinar el procés d'independència nacional. La formació de l'Estat-Nació modern ha estat vinculat estretament al procés de l'establiment d'una moneda nacional sobirana unificada.

Això subratlla la importància de la capacitat de conduir els afers interns d'una nació, independentment de la influència externa (en general, la d'una antiga potència colonial). Sovint, el poder colonial anterior retardava el procés d'independència política de dues maneres: 1) instituint acords monetaris que ho soscavarien (per exemple, caixes de conversió o juntes monetàries); o 2) sabotejant absolutament el sistema monetari (per exemple, a través de diners falsificat).

A continuació explorarem aquests obstacles

El primer exemple són les antigues colònies britàniques. A mesura que l'Imperi britànic va començar a dissoldre, les nacions recentment independitzades van començar a adquirir plena sobirania monetària. Índia, per exemple, hi havia emès la seva pròpia moneda - rupies- des de 1862 (encara sota el domini britànic), però durant la major part d'aquest període i fins a la independència, l'emissió de moneda a l'Índia funcionava com una junta monetària (Weintraub i Schuler 2013). És tan sols després de la independència que l'Índia va assumir el control sobirà de la rupia. De manera similar, les colònies australianes van emetre algunes monedes, totes vinculades a la lliura esterlina. La paritat va continuar després de la Federació en 1901, fins que el govern va assumir el control de totes les qüestions canviàries i va començar a emetre la lliura australiana a 1910. La independència requeria sobirania monetària, que Austràlia finalment va aconseguir en el període d'entreguerres.

Les colònies van romandre lligades a l'Imperi Britànic, a través de la junta monetària i acords monetaris de paritat fixa que depenien de la política monetària del Regne Unit. Per expandir l'oferta monetària nacional, les colònies exportaven béns i serveis a l'antiga potència colonial a canvi de moneda estrangera (lliura esterlina), amb la qual estaven vinculades.

D'alguna manera, la junta monetària era un mètode continu d'explotació colonial doncs significava una extracció persistent de recursos, béns i serveis reals, a canvi de reserves de divises. La junta va limitar les capacitats de les nacions independents per conduir política macroeconòmica nacional, en tant que la convertibilitat de les seves monedes estava compromesa. Per completar el procés d'independència, les colònies van entendre

que la sobirania era indispensable. Amb el temps, van abandonar aquests règims monetaris (tipus de canvi fix i juntes monetàries) ampliant el seu marge de maniobra per implementar polítiques.

Diner Fals

El cas de la independència de les colònies americanes és similar en diversos aspectes: l'obtenció de sobirania política requereix sobirania monetària, un procés que les forces britàniques van intentar soscar, sense èxit, mitjançant la falsificació de moneda, una forma de guerra financera.

Els economistes no tenen una teoria de la falsificació, ja que el diner és vist com un mitjà de canvi que sorgeix del bescanvi, la molt limitada producció literària sobre la falsificació només examina la qüestió del seva "eficàcia" (Kultti 1996). En general, la falsificació és tractada com un fenomen marginal i sense importància que no s'analitza.

El procés d'independència política de les colònies dels Estats Units va anar unida al procés de la independència monetària. Tan aviat van declarar la seva independència, va esclatar la Guerra Revolucionària, les colònies van emetre la seva pròpia moneda per finançar l'esforç armat. L'excessiva emissió de "continentals" sovint s'utilitza per exemplificar la mala gestió de divises que fan els governs, la qual cosa porta a la ràpida devaluació de la moneda fiduciària a causa de la despesa excessiva. Si bé és cert que el finançament de la guerra d'independència de les colònies va obligar a augmentar la despesa a un ritme ràpid, no es pren en consideració que la devaluació va ser resultat de la falsificació i no de la despesa excessiva⁶.

L'emissió de moneda a les colònies dels Estats Units va començar 85 anys abans de la independència, ja que s'entenia que era necessari emetre per liquidar els deutes públics i privats (Rhodes 2012). Aquests experiments amb la moneda van funcionar raonablement bé i van atorgar a les colònies una significativa independència econòmica, el que va portar a l'Imperi Britànic a prendre represàlies a través de les *Currency Acts* de 1751 i 1764, que prohibien a les colònies l'emissió de noves monedes.

⁶ El Congrés Continental havia emès una quantitat enorme de bons "continentals" per finançar la guerra, i probablement s'hauria devaluat, encara que potser, no prou com per provocar la desaparició total de la moneda continental.

Tan aviat es va declarar la guerra, les colònies van començar a emetre bons novament, perquè creien que era el seu dret sobirà. No obstant això, diversos mesos abans de la guerra, les forces britàniques i els partidaris de la corona a les Amèriques, van inundar les colònies amb bitllets falsos. Com ho va expressar Rhodes (2012): "La vigília de la Revolució, la falsificació nord-americana havia superat a l'imperialisme britànic com la principal amenaça per a la moneda colonial."

Després de la independència, els diversos intents de llançar una moneda nacional unificada van fracassar quan el president Jackson va vetar el relançament del Segon Banc dels Estats Units. Simultàniament, van proliferar els bons emesos pels estats i la falsificació privada. Els bitllets bancaris estatals es van multiplicar en 10.000 tipus diferents, 6.000 dels quals eren falsificats regularment (Rhodes 2012). El 1862 la Legal Tender Act de Lincoln va designar a el dòlar com a moneda nacional, i tot i que la falsificació va seguir sent generalitzada, ara portava més riscos.

En un inici les colònies americanes no van aconseguir neutralitzar les impremtes de nord. El Tresor, establert en 1789, va sancionar la falsificació de diners (Rhodes 2012), però va portar un temps perfeccionar el procés de llei. En 1865, es va crear el Servei Secret (autoritzat per Lincoln) per defensar el poder sobirà d'emissió de moneda nacional, i se li va encomanar la lluita contra la falsificació.

Benjamin Franklin va reconèixer que l'emissió de la pròpia moneda era un pre-requisit per aconseguir sobirania i una política nacional independent, i que la falsificació era un acte de guerra (Rhodes 2012). El sabotatge a la facultat d'emetre moneda a través de la devaluació es va fer mitjançant l'emissió excessiva de diners i la incapacitat de distingir bitllets falsos.

La falsificació com un acte de guerra s'ha utilitzat en altres casos. Com la falsificació de moneda alemanya patrocinada pel govern britànic durant la Primera Guerra Mundial (Cooley 2008); l'emissió de dòlars americans falsos que va fer Stalin en el període d'entreguerres (Krivitsky 2011); la falsificació de bons britànics ideada per Hitler durant la Segona Guerra Mundial (operació Bernhard); l'emissió de monedes vietnamites i cubanes falses dels Estats Units durant la Guerra del Vietnam (Asselin 2013) i la invasió fallida de Badia Cochinos (Cooley 2008) respectivament.

La revisió de la història de la falsificació és una experiència molt interessant i teòricament important. Des que existeixen els diners, ha existit la falsificació. El treball numismàtic mostra que la falsificació de monedes va sorgir amb la moneda més antiga, encunyada a Lidia (VII AC), i es feia a través de talls, rascades o fosa de monedes. Totes aquestes pràctiques eren castigades amb la mort.

La falsificació també era un problema del diner no metàl·lic. De fet, fins al segle XVIII, la pena capital per falsificar bitllets bancaris formava part de el sistema de justícia anglès (Desan 2015). És per això, per exemple, que el pal de comptatge dividit tenia un disseny original per evitar la falsificació. A l'Europa medieval, els impostos sovint es recaptaven a través de registres de fusta: els pagaments es registraven amb osques al pal, que després es dividia per la meitat (longitudinalment). D'aquesta manera, les dues meitats registraven les mateixes osques, i el servent que pagava impostos el conservava com a prova de el pagament dels seus impostos.

Les tauletes d'argila també van ser difícils de falsificar, ja que representaven complexos esquemes detallats de liquidacions i pagaments d'impostos, altres obligacions de deutes i equivalències de preus. Però és probable que també hi hagi hagut intents d'alterar el seu valor, el que va requerir la creació de la *bullā* (un segell on s'emmagatzemaven fitxes d'argila). La imatge (valor nominal) de les fitxes d'argila sovint s'imprimia a la superfície humida del segell d'argila (*la bullā*) abans que s'assequés, per garantir que una vegada que es trenqués el segell al realitzar el pagament, el valor contingut a l'interior fos exactament el valor reclamat pel beneficiari.

Durant gran part de la història, quan existeix el diner com una creació de l'Estat, els interessos privats han intentat manipular el seu valor. La història de falsificació és una història del diner com a creació de l'Estat. És una història de la capacitat d'una autoritat per imposar obligacions no recíproques, establir la unitat de compte per al seu pagament i fer que es compleixin. En el context modern, també és una història de l'establiment d'una moneda nacional unificada amb el propòsit de conduir de manera independent les polítiques internes d'una nació.

A causa que la teoria econòmica no reconeix el diner com una creació de l'Estat, també ha subestimat la importància de la sobirania monetària. Els economistes veuen la falsificació com una irregularitat en els mercats que funcionen normalment sense problemes (Kultti 1996). Si, per contra, el diner és correctament considerat com una creació de l'Estat, llavors la falsificació es converteix en un fenomen generalitzat de mercat, del sector privat, que

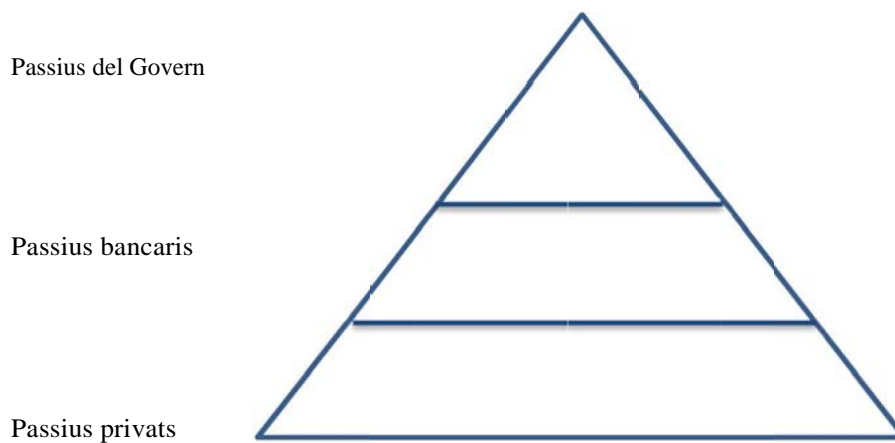
requereix anàlisi i teoria. Mentre els diners siguin un bé públic, la responsabilitat de mantenir el seu poder adquisitiu i la seva provisió de manera coherent amb les necessitats de la població, recau en el govern.

Jerarquia del Diner

Fins ara, s'ha prestat atenció a les obligacions emeses per l'Estat i a les unitats de compte que aquest administra. Però és important tenir en compte que, els diners són un deute / pagaré, i qualsevol pot emetre pagarés (Minsky 1986). El problema, com va argumentar Minsky, és aconseguir que siguin acceptats. I, de fet, en les economies capitalistes modernes, els agents privats financen les seves activitats amb instruments que els permeten prendre posicions financeres: obligacions emeses de forma privada, que tenen diversos graus d'acceptabilitat. Els bancs creen diner bancari de cop, a través del procés de préstec. I com subratlla l'enfocament endogen de diners, els préstecs creen dipòsits, que en conjunt creen poder adquisitiu des del crèdit privat. En els sistemes financers moderns, els bancs centrals donen suport els passius de el sector bancari per mantenir un sistema de pagaments sa i acceptar els passius bancaris per al pagament d'impostos, el que els fa tan acceptables com els passius emesos per l'Estat.

L'enfocament cartalista subratlla que la multitud de passius del sector privat pot classificar-se de forma jeràrquica, de manera que els deutes més acceptables i líquids se situen al cim de la piràmide monetària (Bell 2001).

Figura 1. La Jerarquia del Diner

La característica més important d'aquesta piràmide és que cada unitat econòmica, excepte el govern, ha de lliurar el pagament d'un tercer (que es troba en algun lloc més alt en la piràmide) per saldar les seves obligacions de deute. Les empreses i les llars liquiden els seus deutes entregant xecs (passius bancaris) o bitllets i monedes (passius del banc central o del Tresor). Els bancs liquiden els deutes entre si lliurant reserves (passius del banc central). El govern és l'única unitat econòmica que liquida els seus propis deutes emetent més dels seus *propis* passius. L'Estat emet diversos tipus de passius: alguns són emesos per la seva entitat monetària (bitllets i reserves)⁷ i altres són emesos per la seva entitat fiscal (monedes, xecs de el Tresor i valors del Tresor)⁸. L'emissió de cadascun d'aquests passius és el poder de monopoli sobirà i exclusiu de l'Estat. El pagament d'un passiu (per exemple, xec del Tresor o valors del Tresor) té lloc quan l'Estat lliura un altre dels seus passius (reserves).

En les economies de mercat modernes els contractes privats i els deutes es liquiden en la unitat de compte emesa per l'Estat (reserves) i el finançament privat impulsa el desenvolupament del mercat de capitals. Les finances privades són també una amenaça, ja que freqüentment causen inestabilitat financera i econòmica (Minsky 1986), recaient en l'Estat la responsabilitat final de l'estabilitat de el sistema financer

⁷ Als Estats Units l'entitat monetària estatal és la Reserva Federal, que exerceix les funcions de Banc Central (emet bitllets i custòdia dels comptes de reserva dels bancs comercials). (Nota de la traductora).

⁸ Als Estats Units la màxima autoritat fiscal és el Tresor, que emet tant la moneda metàl·lica com els bons de deute públic. Així mateix pot girar xecs contra els comptes que té a la Reserva Federal. (Nota de traductora)

D'acord amb Minsky, un sistema capitalista és un sistema financer (1986). És un sistema en evolució i innovador, que busca contínuament noves oportunitats rendibles mitjançant la creació de mercats per a nous passius de el sector privat. Els bancs creen nous instruments de posicionament, ja sigui per finançar el desenvolupament de capital de l'economia o per finançar "finances." El procés de finançament per adquirir actius reals o financers afegeix una altra dimensió d'inestabilitat a el sistema capitalista, ja que el procés d'innovació financera sol anar acompanyat de pràctiques comptables inventives i de frau.

Des d'aquest punt de vista, com il·lustren les teories jurídiques de les finances, els mercats financers són essencialment sistemes híbrids: ni privats ni públics, ni de l'Estat ni del Mercat. No obstant això, la llei i el seu compliment depenen de l'Estat, ja que els compromisos del deute públic i privat estan consagrats en la llei (contractes legals). Pistor (2013) argumenta que, enmig d'una crisi financera, quan el compliment dels compromisos legals donaria lloc a l'autodestrucció del sistema financer, la força de la llei se suspèn per garantir la supervivència del sistema financer i les relacions financeres prevalents: "On la llei és elàstica," afirma, "el poder es torna rellevant" (Pistor 2013).

Quan Knapp va proclamar que "el diner és una creació de la llei" (1973 [1924]), va ometre que: "El diner és una creació de la llei de la moneda de curs legal" (com en Schumpeter 1954). De fet, Knapp va rebutjar explícitament aquesta interpretació. Els diners són una creació de la llei perquè l'Estat és el adjudicador i l'executor de les obligacions no recíproques i altres contractes de el sector privat.

RÈGIMS MONETARIS MODERNS

En les economies modernes la norma és "Una nació, una moneda" (Goodhart 1998) i els Estats-nació assumeixen el control total del monopoli sobirà de l'emissió de moneda. No obstant això, observem múltiples casos amb diversos graus de sobirania, en què els estats s'imposen voluntàriament restriccions monetàries o renuncien completament a la seva sobirania monetària. A partir d'aquí, els règims monetaris poden classificar-se d'acord amb els graus de sobirania monetària. En un extrem hi ha els règims monetaris totalment sobirans, en els quals l'Estat emet moneda nacional de lliure flotació, no convertible. Dos organismes de govern: el Banc Central i el Tresor (o Ministeri d'Hisenda) es coordinen per liquidar els pagaments de govern i garantir els passius estatals denominats en la moneda nacional. En aquests casos, la capacitat

d'executar la política nacional no depèn de l'escassetat de les finances públiques, sinó de consideracions polítiques i de la disponibilitat de recursos *nacionals reals* que poden transferir-se al sector públic amb el propòsit d'assolir aquests objectius.⁹ Cal assenyalar que els règims monetaris totalment sobirans tenen característiques institucionals, lleis i pràctiques que limiten la despesa pública d'acord amb algunes regles autoimposades o heretades. Per exemple, els requisits del sostre del deute als Estats Units o la incapacitat del Tresor per fer un descobert en el seu compte de la Reserva Federal. Però fins i tot en aquests casos, les regles són suspeses o eludides quan les prioritats de política dicten que el govern a de gastar més enllà d'aquestes restriccions artificials. Per exemple, quan la Reserva Federal va crear un "suplement de tresoreria," un altre compte per al Tresor de cop després de la crisi financera de l'any 2008, o la pràctica rutinària d'augmentar el límit del deute als EUA segons sigui necessari, malgrat les disputes polítiques.

Altres països, però, s'enfronten a fortes limitacions financeres en l'execució de la política nacional. A l'altre extrem de l'espectre hi ha els països que han renunciat completament a la seva sobirania monetària, renunciant així a el dret a emetre i administrar la seva pròpia moneda. Aquest és el cas de les nacions dolaritzades (per exemple, Equador i les petites nacions del Carib) i els estats membres de la Unió Monetària Europea. En ambdós casos, la renúncia a la sobirania monetària ha transformat a aquests països de "emissors de monedes" a "usuaris de monedes."

Per gastar, el govern de l'Equador primer ha de guanyar o demanar en préstec dòlars. En aquest cas, les recaptacions d'impostos si recapten ingressos per al govern. Com a nació exportadora de petroli, Equador encara no s'ha enfrontat a una escassetat de dòlars, tot i que ha seguit un desenvolupament agressiu i polítiques favorables al creixement, alhora que ha enfortit la xarxa de seguretat social. Però amb la liberalització gradual dels mercats financers i el major nivell de vida a Equador, pot imaginar-se el futur quan el país es converteixi en un importador net, perdent divises (dòlars) més ràpid del que les guanya, experimentant així una acció monetària i un entorn deflacionista general.

⁹ Tingueu en compte l'èmfasi en aconseguir objectius nacionals amb recursos *reals nacionals*. Els països on la divisa gaudeix de l'estatus de moneda de reserva, com els Estats Units, tenen la capacitat d'adquirir recursos reals produïts a l'estranger a diferència dels països sense aquest estatus. Però l'anàlisi anterior no depèn de l'estatus de la moneda de reserva d'una nació. "Sobirania" aquí vol dir que l'emissor de la moneda no pot ser forçat a un incompliment involuntari en la seva pròpia moneda. També significa que el sobirà pot, independentment de la posició externa de la nació, emprar els recursos nacionals disponibles per als objectius nacionals. És possible que els països amb pocs recursos no tinguin prou recursos nacionals reals, de manera que els pot ser necessari la compra de divises, que al seu torn repercutirà en el valor de la moneda nacional. Però, de nou, no serà necessari un incompliment involuntari en la moneda nacional.

Per descomptat, aquest és el cas als països perifèrics de l'Eurozona (EZ). Van abandonar les seves monedes quan es van unir a la unió monetària. La situació és similar a la de l'Equador, perquè per dur a terme una política nacional expansiva, els governs de la EZ primer han de guanyar o demanar en préstec euros. Les exportacions netes es converteixen en el principal mitjà per augmentar les finances d'euros d'un país (una estratègia que descriu el cas d'Alemanya, per exemple), però si una nació es troba en una posició d'importació neta, perdent així les reserves en euros (com és el cas de la perifèria), l'única forma de finançar programes governamentals és demanant prestat euros, augmentant els impostos nacionals per obtenir ingressos o retallant aquests programes. Els dos últims tenen un efecte de contracció, el que socava la capacitat dels governs d'aconseguir els seus objectius polítics. El primer (augment dels ingressos a través de l'endeutament) posa a les nacions de la perifèria a mercè de la voluntat del mercat privat de finançar aquestes nacions ja molt endeutades. També col·loca els països de la perifèria en un cercle viciós de finances Ponzi, on les nacions més endeutades s'enfronten a costos creixents d'endeutament, augmentant així el seu endeutament general, al temps que socaven encara més la seva capacitat per pagar el seu deute.

La EZ ha tractat de "resoldre" els seus problemes econòmics convertint-se en un exportador net pel que fa a la resta de món. És ben sabut que les exportacions netes no poden ser una solució global als problemes econòmics (ja que per a cada exportador net ha d'haver un importador net), però dins de la pròpia zona euro, és molt probable que sempre hi hagi alguns països que es trobin en una posició d'importació neta.

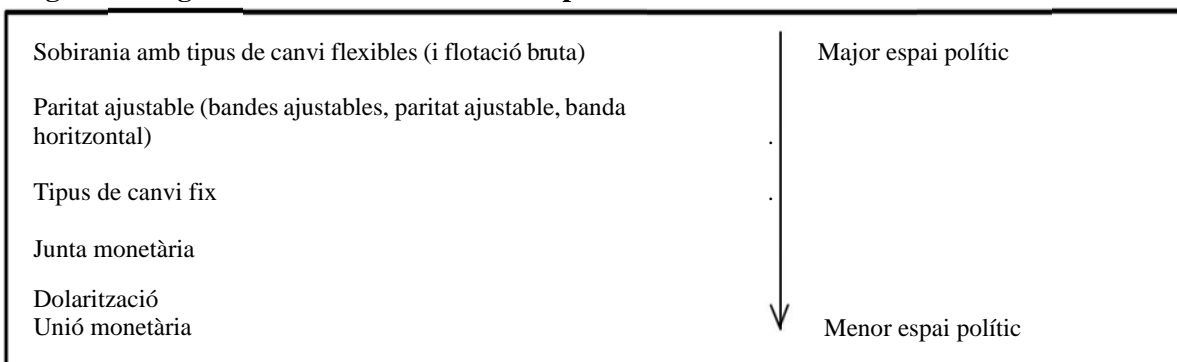
Atès que el Banc Central Europeu (BCE) té prohibit finançar els membres de la EZ comprant el seu deute públic (com ho fa el Banc del Japó o el Banc d'Anglaterra, per exemple), la EZ no té un mecanisme fonamental per executar una política macroeconòmica independent. Per tant, els països membres han renunciat a un espai de política sense precedents per a perseguir les prioritats nacionals, inclòs el manteniment d'algunes funcions bàsiques de el sector públic o la implementació de polítiques d'estímul a favor del creixement, segons sigui necessari. Al mateix temps, la EZ en el seu conjunt no té un mecanisme fiscal central per dur a terme una política econòmica en tota la zona euro, com sol ser el cas en altres unions monetàries amb plena sobirania monetària (com en els EE. UU., Canadà o Austràlia).

Els països que es troben entre els dos extrems (amb plena sobirania monetària o sense sobirania monetària) tenen a la seva disposició diferents graus d'espai de polítiques.

Aquests graus poden ser classificats de major a menor quantitat d'espai de polítiques:

1) Règims *de moneda sobirana de lliure flotació no convertibles*, com es va discutir anteriorment (Estats Units, Japó, Regne Unit, Canadà, la majoria dels països del món). A la pràctica, es tracta de sistemes de flotació administrats o bruts, ja que els bancs centrals intervenen en els mercats de divises; 2) paritat *ajustable* on la moneda nacional està vinculada a una moneda estrangera amb un valor específic o dins d'una banda. Aquests són fixos o ajustats periòdicament, i varien de bandes mòbils a *paritats ajustables dins d'una banda horitzontal*; 3) *règims de tipus de canvi fix*, que prometen convertibilitat directa en una moneda estrangera a un tipus de canvi predeterminat; 4) *junta monetària (currency boards)*, una forma molt més estricta de sistema de tipus de canvi fix, on l'autoritat monetària opera en pilot automàtic per complir amb la convertibilitat absoluta i il·limitada entre la seva moneda i la moneda estrangera; i, finalment, 5) *dolarització*; i 6) *unions monetàries*.

Figura 2: Regimns Monetaris Moderns i Espai Polític

Mentre una nació es compromet a la convertibilitat, l'impuls de la seva economia dependrà (en major o menor grau) de l'adquisició de la moneda d'una altra nació (reserves estrangeres). L'objectiu de mantenir un tipus de canvi estable amb la moneda estrangera sovint entra en conflicte amb altres objectius polítics, impeding els esforços per fer front a recessions o crisis bancàries. Per aquest motiu, els règims de tipus de canvi fix sovint s'abandonen enmig de crisis econòmiques i financeres greus, el que allibera espai polític addicional per dur a terme una política monetària o fiscal d'estabilització macroeconòmica independent.

En els règims monetaris totalment sobirans, les possibilitats econòmiques d'una nació amb una moneda nacional no convertible i de flotació lliure, estan limitades per consideracions polítiques i la disponibilitat de recursos reals per assolir aquestes prioritats i no per la disponibilitat de diners.

L'últim tema a tractar, llavors, és com pot un govern amb sobirania monetària utilitzar les polítiques econòmiques per aconseguir diversos objectius polítics? La resposta a aquesta pregunta també ens ajudarà a rebatre el final dels tres mites que figuren al començament d'aquest document, és a dir, que el diner és neutral i que, en si mateix, no afecta les decisions sobre l'ocupació i la producció .

EL DINER IMPORTA

Un debat de la gamma completa d'opcions econòmiques que ofereixen els règims monetaris sobirans va més enllà de l'abast d'aquest document. Seleccionem un problema que mereix consideració ja que és generalitzat, persistent, i pernicios: el problema de la desocupació. Les nacions amb diferents graus de sobirania monetària tenen diferents capacitats per abordar aquest problema, però freqüentment es passa per alt que la desocupació a una economia de mercat és en si mateix el resultat dels règims monetaris actuals.

La desocupació és un fenomen monetari. Des del punt de vista de les empreses, vol dir que, en conjunt, els costos i beneficis esperats no justifiquen l'ocupació de més individus dels que les empreses ja estan emprant. Aquest és el problema de la demanda efectiva identificat per Keynes (1936). Cal tenir en compte que fins i tot en una economia forta, la demanda efectiva encara pot ser deficient, en el sentit que les expectatives de guanys no es tradueixen en més contractacions. Les empreses no es dediquen a proporcionar treballs per a tothom, de manera que no pot esperar-se ni exigir-se que arribin i mantinguin la plena ocupació a llarg termini. Aquest és el treball del govern, perquè

de certa manera l' "atur" és creat pel govern. Des del punt de vista de les llars, la desocupació és prova que algú vol però no pot obtenir la moneda. Cal recordar que l'impost que crea demanda per a la moneda immediatament també crea atur. La població ha de complir amb una obligació no recíproca amb una moneda que no posseeix. La font d'aquesta moneda és el govern. El sector privat proporciona béns i serveis reals (mà d'obra) al govern, a canvi d'aquesta moneda. L'impost crea una demanda de diners emès pel govern creant atur en aquesta moneda (és a dir, mà d'obra que busca una remuneració). Per tant, correspon a l'emissor monopolista proporcionar la seva moneda de manera coherent amb els objectius de plena ocupació i estabilitat de preus.

Cal recordar que el govern és també responsable de garantir que la moneda sigui sòlida. Les monedes modernes són en part "valuoses" perquè els estats les mantenen en un estat permanent d'escassetat, com ho demostra l'existència d'atur massiu. Però hi ha una alternativa. L'Estat pot permetre a la població l'accés a la seva moneda, al temps que garanteix un llinar internament estable per al seu valor (Mosler 1997-98).

Com emissor monopolista de la moneda, l'Estat té el privilegi d'establir els preus dels béns i serveis que rep a canvi de la moneda. Però l'Estat no necessita establir tots els preus.

Només cal fixar un d'ells (el preu de la mà d'obra, per exemple) per ancorar el valor de la seva moneda. Els cartalistes suggereixen que un programa públic continu que ofereixi feina a qualsevol persona preparada, disposada i capaç de treballar per un salari base, pot fer feina (veure les propostes de l'Estat ocupador d'últim recurs, la garantia de treball i el programa d'estoc regulador d'ocupació, *buffer-stock employment*¹⁰). El programa fluctuaria anticíclicament amb el cicle comercial, expandint-se a mesura que les contractacions d'empreses privades disminueixin, i contraient a mesura que l'ocupació en el sector privat repunti. Així, el salari base es convertiria en l'àncora nominal que estableix una taxa de conversió entre la moneda i el treball.

¹⁰ Sota la política del buffer stock employment, el govern contínuament absorbeix els treballadors desplaçats del sector privat. Als empleats de "reserva d'estabilització" se'ls pagaria el salari mínim, que defineix un sostre salarial per a l'economia. L'ocupació i la despesa de govern augmenten automàticament (disminueixen) a mesura que es perden (guanyen) llocs de treball al sector privat

Si bé els valors monetaris són determinats de manera molt complexa, essencialment reflecteixen el que es pot comprar amb la moneda. El salari per hora del programa d'estoc regulador d'ocupació, fixa una taxa de conversió bàsica entre la mà d'obra i la moneda. En altres paraules, diguem que un salari de 10\$ per hora en el programa ancoraria la moneda en força de treball i establiria que el valor de el dòlar seria igual a sis minuts de treball. Si el salari es duplicués, llavors com a punt de referència un dòlar s'intercanviaria per tres minuts de treball (o es reduiria a la meitat). Per tant, quan l'emissor de la moneda (el govern) estableix la taxa de canvi entre la moneda i la mà d'obra en el programa d'estoc regulador d'ocupació, ajuda a estabilitzar el valor de la seva moneda (per a més detalls, veure Mosler [1997-1998]; Wray [1998]; Tcherneva [2012]).

Les monedes que fluctuen lliurement i no són convertibles, avui en dia no tenen àncores equivalents. Una exposició exhaustiva del programa va més enllà de l'objectiu d'aquest document. El propòsit és simplement assenyalar que, en un món on la moneda és un simple monopoli públic: 1) la desocupació és prova que la moneda és escassa; 2) l'impost en si, crea atur al crear una demanda privada per a la moneda del monopolista; 3) el monopolista té el poder d'establir una taxa de conversió entre la seva moneda i les hores de treball; 4) el monopolista pot proporcionar la moneda segons sigui necessari mantenint la taxa de conversió interna; i 5) el programa d'estoc regulador d'ocupació es pot utilitzar per crear productes socialment útils, permetent així que l'emissor monetari en monopoli compleixi les seves funcions redistributives d'una manera que serveixi a l'interès públic.

CONCLUSIÓ

Aquest document va començar definint el diner com una relació de poder social en evolució dins el procés de provisió social. El desenvolupament del "diner privat" no s'ha tractat, no perquè no tingui importància (ni molt menys), sinó perquè el paper de l'autoritat pública en la codificació dels contractes i transaccions privades ha estat determinant en tot moment. Des que va sorgir, el diner ha estat una "creació de l'Estat," per molt àmplia que sigui la seva definició. L'Estat ha exercit un paper redistributiu en el procés de provisió social a causa del poder que té d'imposar obligacions coercitives als ciutadans i de fixar les condicions de reemborsament, Aquesta funció redistributiva és intrínseca a l'Estat, independentment de si s'utilitza per al bé de la majoria o per al benefici d'uns pocs.

En les economies capitalistes modernes la moneda és un monopoli simple públic i els models de compensació del mercat competitiu basats en la neutralitat del diner són totalment inaplicables a l'estudi del sistema monetari. No obstant això, els mites econòmics generalitzats sobre els orígens i la naturalesa del diner han portat a pensar que el poder que exerceix l'Estat sobre el sistema monetari és una intrusió injustificada amb importants efectes disruptius. Aquests mites també han donat lloc a règims monetaris (com les juntes monetàries o les unions monetàries) que limiten radicalment les opcions polítiques dels estats nacionals moderns.

El sorgiment del diner no només no pot separar-se dels poders de l'Estat, sinó que el sistema monetari complet s'insereix dins el conjunt de regles i codis legals establerts per l'Estat. No obstant això, els règims monetaris com la Unió Monetària Europea han forçat un divorci incoherent entre els estats nacionals i les seves monedes nacionals amb un gran cost econòmic i humà.

Una comprensió apropiada dels orígens, el paper i les funcions del diner és essencial per a realitzar una avaluació adequada dels problemes econòmics contemporanis i de l'espai de polítiques disponible per abordar-los. El que porta a reflexionar sobre les formes en les que podrien emprar-se els poders monopolístics de l'Estat per dissenyar polítiques públiques dirigides a assolir una àmplia gamma d'objectius polítics, incloent la plena ocupació i l'estabilitat de preus.

REFERÈNCIES

- Ake, C. 1981. *A Political Economy of Africa*. Essex, England: Longman Press.
- Asselin, P. 2013. *Hanoi's Road to the Vietnam War: 1954–1965*. Berkeley, CA: University of California Press.
- Bell, S. 2001. “The Role of the State and the Hierarchy of Money.” *Cambridge Journal of Economics* 25: 149–63.
- Cooley, J. 2008. *Currency Wars: how forged money is the new weapon of mass destruction*. New York: Skyhorse Publishing.
- Desan, C. 2015. *Making Money: Coin, Currency and the Coming of Capitalism*. Oxford: Oxford University Press.
- Freeman, S. 1993. “The Inefficiency of Seigniorage from Required Reserves.” Research Paper No. 9334, Federal Reserve Bank of Dallas.
- Goodhart, C. A. E. 1998. “The Two Concepts of Money: Implications for the Analysis of Optimal Currency Areas.” *European Journal of Political Economy* 14: 407–32.
- Graeber, D. 2011. *Debt: The first 5000 years*. London: Melville House Publishing.
- Grierson, P. 1997. *The Origins of Money*. London: Athlone Press.
- Henry J. F. 2004. “The Social Origins of Money: The Case of Egypt.” In L. R. Wray (ed.) *Credit and State Theories of Money*. Cheltenham, UK: Edward Elgar.
- Hudson, M. 2003. “The Creditary/Monetary Debate in Historical Perspective.” In S. Bell and E. Nell (eds.) *The State, the Market and the Euro*. Cheltenham, UK: Edward Elgar.
- Humphrey, C. 1985 “Barter and Economic Disintegration.” *Man*, New Series 20(1): 48–72.
- Innes, A. M. 1913. “What is Money?” *Banking Law Journal* May: 377–408.
- Ingham, G. 2004. *The Nature of Money*. Cambridge, UK: Polity Press.
- Keynes, J. M. 1930. *A Treatise on Money*. London: Macmillan.
- . 1936. *The General Theory of Employment, Interest and Money*. New York: Harcourt-Brace & World.
- Knapp, G. F. [1924] 1973. *The State Theory of Money*. Clifton, NY: Augustus M. Kelley.
- Krivitsky, W. G. 2011. *In Stalin's Secret Service*. New York: Enigma Books.
- Kultti, K. 1996. “A Monetary Economy with Counterfeiting.” *Journal of Economics* 63(2): 175–86.
- Menger, K. 1892. “On the Origin of Money.” *Economic Journal* 2(6): 239–55.

- Minsky, H. P. 1986. *Stabilizing and Unstable Economy*. New York: McGraw-Hill.
- Mosler, W. 1997–98. “Full Employment and Price Stability.” *Journal of Post Keynesian Economics* 20(2): 167–82.
- Pistor, K. 2013. “A Legal Theory of Finance.” *Journal of Comparative Economics* 41(2): 315–30.
- Rhodes, K. 2012. “The Counterfeiting Weapon.” *Federal Reserve Bank of Richmond, Econ Focus*, First Quarter 16(1): 34–37.
- Rodney, W. 1972. *How Europe Underdeveloped Africa*. Washington, DC: Howard University Press.
- Schumpeter, J. A. 1954. *History of Economic Analysis*. Oxford, UK: Oxford University Press.
- Semenova, A. 2011. “Would You Barter With God? Why Holy Debts and not Profane Markets Created Money.” *American Journal of Economics and Sociology* 70(2): 376–400.
- Tcherneva, P. R. 2006. “Chartalism and the Tax-Driven Approach to Money.” In P. Arestis and M. Sawyer (eds.) *Handbook of Alternative Monetary Economics*. Northampton, MA: Edward Elgar.
- . 2012. “Employer of Last Resort.” In J. E. King (ed.) *The Elgar Companion to Post Keynesian Economics*. Northampton, MA: Edward Elgar.
- Weintraub, C. and K. Schuler. 2013. “India’s Paper Currency Department (1862–1935) As a Quasi Currency Board.” *Studies in Applied Economics* December(9): 1–27. Available at: http://krieger.jhu.edu/iae/economics/Indias_Paper_Currency_DepartmentWorkingPaper.pdf [Accessed August 16, 2015]
- Wray, L. R. 1998. *Understanding Modern Money: The Key to Full Employment and Price Stability*. Cheltenham, UK: Edward Elgar.